

μιλούσε για συμβόλαια και χιλιάρικα, ή δόνα Ρόζα άνοιξε ένα γραφείο, έβαλε τόν δόν Ρομουλο να ύπογράψη τὸ συμβόλαιο πὸ εἶχε φέρει ὁ ἱμπρεσσάριος, τὸ ξαναδιάβασε πρὸσεχτικά, καὶ ὅταν πειὰ ἡ οἰκογένεια ἔμεινε μόνη, ἐξήγησε πὸς ἡ τύχη τοὺς εἶχε εὐνοήσει ἐπὶ τέλος.

— Πρέπει νὰ φροντίσουμε πολὺ γιὰ τὸν μπαμπᾶ μας, τὸν ἀγαπημένο μπαμπᾶ μας! φώναζαν ἡ τρεῖς κόρες μαζί.

Καὶ θεθαίωσαν πὸς τὸ ἤξεραν ὅτι ὁ ἀγαπημένος πατερούλης τους ἦταν ἐξαιρετικὸς ἄνθρωπος, καὶ γενναῖος, πολὺ γενναῖος. Ἄφου ὀλόκληρη ἡ πόλις τὸν εἶχε ἀνακηρύξει «Βασιλέα τῆς Παλληκαριᾶς»...

— Ἡ προσεχὴς ἐπίδειξις τῆς παλληκαριᾶς του θὰ γίνῃ αὐριο τὸ ἀπόγευμα, στὸν στίβο τῶν ταυρομαχιῶν! εἶπε ἡ δόνα Ρόζα κατενθουσιασμένη.

Τώρα θὰ εἶχαν μάτσα τὰ χιλιάρικα. Τὴν προκαταβολὴ τῶν πεντακοσίων πετσετῶν πὸ εἶχε δώσει ὁ δόν Φουστῖνο, ἡ δόνα Ρόζα τὴν εἶχε κρύψει κιόλας στὸν κόρφο τῆς. Σὲ λίγο θὰ ἦσαν πλούσιοι, παραπολὺ πλούσιοι, ἐξαιρετικὰ πλούσιοι...

Δὲν ἤξεραν τώρα πὸς νὰ περιποιηθοῦν τὸν οἰκογενειάρχη: ἡ μιὰ τοῦ ἔδγαζε τὰ παπούτσια, ἡ ἄλλη τοῦ ἔλυνε τὴν γραβάτα, ἡ τρίτη τοῦ φρεσκάριζε τὸ κρεβάτι. Ἡ δόνα Ρόζα τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τὸν ἔβαλε νὰ κοιμηθῇ, ἄφου τὸν τάισε μὲ τὰ ἴδια τῆς τὰ χέρια καὶ τοῦ ἔδωσε νὰ πιῇ ἕνα ποτῆρι κρασί. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ ἡ δόνα Ρόζα σηκώθηκε χωρὶς νὰ κἀν τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ ἄντρας τῆς ὅμως ἐξακολουθῆσε νὰ κοιμάται. Δὲν ἤθελαν νὰ τὸν ξυπνήσουν. Θὰ τὸν ἄφηναν νὰ κοιμηθῇ ὅσο ἤθελε καὶ ἐντωμεταξὺ θὰ τοῦ ετοίμαζαν ἕνα ἐκλεκτὸ πρόγευμα.

— "Ελα, Ρομουλάκο μου, ξύπνα, εἶνε ἔντεκα ἡ ὥρα. Θὰ σοῦ φέρω τὸ πρόγευμά σου: σοκολάτα μὲ γάλα καὶ χίλια ἄλλα καλά..." Ελα, σῆκω ἐπὶ τέλος...

Μὰ ξαφνικὰ ἡ δόνα Ρόζα ἄφησε νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ τρομερὴ φωνή, μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἀπὸ λύσσα καὶ ἀπελπισία.

Ὁ ἄθλιος, ὁ ἀκαμάτης ὁ ἄντρας τῆς τὴν εἶχε πάλι καταστρέψει, εἶχε καταστρέψει ὀλόκληρη τὴν οἰκογένειά του, γιὰτὶ εἶχε πεθάνει τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὸς τοὺς χαμογελοῦσεν ἡ Τύχη! "Ἐχχαναν ἔτσι τέσσερεσήμιου χιλιάδες πετσετές πὸς θὰ ἔπαιρναν γιὰ τὴν ἐπίδειξι τοῦ ἀπογεύματος, ἐνῶ ἀπ' ὄλα τὰ μέρη τῆς Ἰσπανίας κατέφθαναν τηλεγραφήματα μὲ βασιλικὲς προτάσεις!

Μὰ τώρα πειὰ ὁ δόν Ρομουλο εἶχε πεθάνει: κοίτονταν ἀκίνητος στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ βλέφαρα ἀνοιχτά, τὰ μάτια στυλωμένα στὸ ταβάνι, ἀκίνητα καὶ ἀνέκφραστα, ὅπως ἦσαν, ὅταν εἶχεν ἀντιμετωπίσει τοὺς ταύρους στὸ χωράφι καὶ στὴν ἀρένα...

— Ἴσως νὰ εἶδε στὸ ὄνειρό του, εἶπεν ἡ μεγαλύτερη κόρη, πὸς τὸν ἐχτύπησεν ἕνας ταῦρος καὶ τὰ κακάρωσε ἀπὸ τὸν φόβο του... Ξέρεις τί φοβηταίρης ἦταν!

Ἡ δόνα Ρόζα δὲν ἀπάντησέ, οὔτε καὶ πρόσεχε τὰ ὅσα τῆς λέγαν... Ἦταν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ τῆς!

N. NTE ΜΠΑΕΤΖΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου στὸ Παρίσι, τὸ σαλόνι τῆς πριγκηπίσσης ντὲ Μπραγκασιὸν εἶχε γίνῃ περίφημο γιὰ τὶς ἐκλεκτὲς φιλολογικὲς συγκεντρώσεις πὸς γινόντουσαν ἐκεῖ.

Στὸ σαλόνι αὐτὸ σύχναζε καὶ ὁ μέγας μυθιστοριογράφος Μπαλζάκ.

*Ἐνα βράδυ, σὲ στενὸν κύκλο, τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας περιστρεφόταν ἐπὶ πολλὴ ὥρα, γύρω ἀπὸ τὴν ψυχολογία τῆς γυναικείας καρδιάς.

— "Α! κύριε Μπαλζάκ, εἶπε ξαφνικὰ κάποια κυρία, ἀποτείνωμένη πρὸς τὸν Γάλλο συγγραφέα. Ἐχω ἀκούσει πολλὰ γιὰ σᾶς καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὴν μεγάλη ἱκανότητα πὸς ἔχετε στὸ νὰ μπορῆτε νὰ ψυχολογῆτε τὶς γυναῖκες...

— Καὶ δὲν εἶνε ψέματα, ὅσα ἀκούσατε! τὴν διέκοψε τότε ὁ περίφημος συγγραφεὺς... Ἄρκει νὰ ρίξω μιὰ μόνη ματιά σὲ κάθε γυναῖκα, καὶ ἀμέσως εἶμαι σὲ θέσι νὰ τῆς πῶ ὅλην τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς τῆς, τὸ παρελθόν τῆς καὶ ὅλα τῆς τὰ μυστικά!... Μήπως θέλετε νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμὴ σὲ σᾶς γιὰ νὰ μὲ πιστέψετε;...

— Ναί, ναί... ἔκανε τότε ἡ κυρία κατακόκκινη... Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα!... μὰ σιγὰ ὅμως... πολὺ σιγὰ, νὰ μὴ μᾶς ἀκούση κανεὶς ἐδῶ....

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ἔξενυ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορίαι: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθήναι.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἔτοῦτο τὸ σύννεφο Μὰ τ' ἄλλο τὸ σύννεφο
Τ' ὀλάσπρο, τ' ἀπάρθενο Καράβι ὀλοσκοτέينو
Ποὺ τρέχει, γαλέρα, Ποὺ ὁ ἥλιος θὰ σβύσῃ
Μ' ἀνάλαφρο ἀέρα Νὰ μὴν τ' ἀντικρύσῃ,

Ψυχὲς πὸς ἀγαπήσανε Αὐτὸ πὸς στυμάτησε
Καὶ δὲ λησμονήσανε Βαρὺ καὶ τρικάρτο
Θὰ πηαῖν, ποῖος ξέρει, Μὲ μαῦρες ἀντέννες —
Σ' ἐφτάλαμπρο ἀστέρι. Θὰ φέρῃ χαμένες

Ψυχὲς πὸς ἀδικήσανε
Ποὺ δάκρυ δὲ χύσανε
Κι' ὀλότρεμες τώρα
Θὰ κλαῖνε στὴ μπόρα

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ,

ΑΡΧΑΙΑ ΣΤΗΛΗ

Ἐλὸρθη, μόνη, ἀστήριχτη τοῦ ἀρχαίου ναοῦ μιὰ στήλη
σχίζει τὴ σκονισμένη χλαμύδα τοῦ βοριά,
κι' ἀνοίγοντας τῆς σιῶπῆς τὰ μαρμαρένια χεῖλη
μὲ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγέρα βαρειᾶ-βαρειᾶ:
«— Στὴ γέννα μου ἐφτερούγιζε τὸ χέρι τοῦ τεχνίτου,
»σπιθοβολοῦσε ἡ σμίλη, καὶ μὲ χαρὰ κρυφῇ
»μοῦ σκάλιζε τὴν ἀκανθα γερμένη στὸ σφυρί του,
»μοῦ πλεκε μὲ τὰ φύλλα στεφάνι στὴν κορφή.
»Κ' ἦτανε δόξα ἡ νεότη μου καὶ τοῦ Διὸς ὁ θρόνος
»μ' ἐχαίρονταν ἀντίκρου, μ' ἐθῶρει λατρευτός·
»μὰ ἦρθαν πολέμιοι θάρβαροι κ' ἦρθε μαζί κι' ὁ Χρόνος
»ἀπ' ὄλους τοὺς θαρβάρους πρὸ θάρβαρος αὐτός.
»Τί κι' ἂν ὀλόρθη στέκωμαι, τί κι' ἂν ἀποστομῶνω
»τὰ χρόνια πὸς διαβαίνουν; Παντέρημη γερνῶ
»στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἄνεμο, καὶ μ' ἀπομένει μόνος
»τ' ἀκάνθινο στεφάνι, στολίδι μου στερνόν».

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ἐνα παλάτι ἀδιάβατο κλειστὸ καὶ ρημαγμένο
πανώρηο βασιλόπουλο βαστάει μαρμαρωμένο.
Δὲν' ἡ θολούρα, ἡ χειμωνιά τὸ ἔρμιο τὸ παλάτι,
κι' οὐδὲ μιλάει τὸ μάρμαρο, οὐδὲ κι' ἀνοίγει μάτι.
Λάμπει ὁ ἥλιος, κελαῖδούν τῆς ἀνοιχτῆς τ' ἀηδονία,
κι' ἐκεῖνο μένει ἀσάλευτο, θουβὸ ἀπὸ τόσα χρόνια.
Κάποια νεράϊδα τῆς ἐρμιάς καὶ μάγισσα ὠργισμένη
τὸ καταράστηκε βαρειᾶ καὶ μάρμαρο ἔχει γένει.
Καὶ τὸ παλάτι ἐρήμαξε, τὸ σκέπασαν τὰ δάση
κι' ὡς τώρα πόδι ἀνθρωπινὸ δὲν ἔχει ἐκεῖ περάσει.
Μονάχα ὁ χρόνος, πὸς περνάει ὀλημερίς μπροστά του,
ἔγραψε μέσ' στὸ μάρμαρο μαζί μὲ τὸ ὄνομά του:
«Χαρὰ στὴν νειά τὴν ὠμορφὴ πὸς ἡ μοῖρα θὰ τῆς δείξῃ
τὸ σιδερόχορτο νὰ βρῇ, τὴν πόρτ' αὐτῆ ν' ἀνοίξῃ,
ν' ἀγκαλιαστῇ τὸ μάρμαρο, σιμά του ν' ἀγρυπνήσῃ
σαράντα-δυὸ μερόνυχτα, γλυκὰ νὰ τὸ ξυπνήσῃ».
Εἶνε παλάτι ἐρημικὸ κι' ἀπόκλειστο ἡ καρδιά μου,
μαρμαρωμένον θυσιληᾶ βαστάει τὸν ἔρωτά μου.
Χαρὰ στὴν νειά τὴν ὠμορφὴ, πὸς τὴν καρδιά θ' ἀνοίξῃ
καὶ μὲ τὸ κρῦο τὸ μάρμαρο τὰ χεῖλη τῆς θὰ σμίξῃ.

K. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Ἄπ' τὶς χαρὲς πὸς ἐσβύσανε καὶ πᾶνε μὲ τὸν χρόνο
πὸς μου, τί ἄλλο κέρδισα παρὰ ἕναν κρύφιο πόνο,
πὸς σὰν τὸ φεῖδι ἐπιβουλα μὲ τρώει καὶ μὲ πεθαίνει,
μελαχροινούλα, ἀξέχαστη καὶ πολυαγαπημένη!...
Αἶ, δὲν πειράζει! Ἄς μοῦ κανες καὶ τὴν καρδιά κομμάτια,
θὰ σὲ θυμοῦμαι πάντοτε μὲ δακρυσμένα μάτια,
ὅσο ἔχω μέσα τὸ βαθὺ τὸν πόνο πὸς δὲν σβένει,
μελαχροινούλα, ἀξέχαστη καὶ πολυαγαπημένη!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ